

небе то на насъ грѣшницы — — — знайте мол
Графице, че тука и рай и печаль.

Графица-та. Бѣгай са отъ очи-тѣ ми прокле-
тнико! та ты си, както ми са струва, станаль сж
щій діаволскій сынъ, твои-тѣ думи сж по прили-
чни на скотски нежели на человѣчески; отпадни-
ко не едний! — та ты трѣбува да знаешъ, че нѣ
несме нищо предъ Бога, но чървен и прахъ земный.

Голосъ. Ха, ха, и азъ това ищѣхъ да чуѣ
отъ васъ. — Па като несме нищо предъ Бога, а
то да живѣеми по волю-тѣ си; — знаете, какъ ду-
ма и свето писмо: „Даде Богъ чловѣку свободну
волю.“

Графица-та. Инди като имамы свободнѣ во-
лю, зеръ трѣбува да правимъ зло?

Голосъ. Ачи какво зло правѣ азъ?

Графицъ-та. О заслепений чловѣче! проми-
слися! може ли да бѣде по голѣмо зло отъ твое-то.

Голосъ. Менѣ не трѣбува да са промишля-
вамъ, но на кѣсо ви казвамъ, или ми изпълнете
волю-тѣ или юще по голѣмо зло ще дочекате.

Графица-та. О злощастный чловѣче: па азъ
съмъ вече толкова пѣти казала, че по обичамъ
да си изгубѣ животъ-тѣ нежели да си потѣпчѣ
супружескѣ-тѣ честь и вѣрность. Тѣй махай са
отъ мене заклевамъ та въ Бога живаго.

Голосъ. Добрѣ, вы ще са каете (*отважда,
преобърнахъ ся платна-та и показа ся соба-та, въ
кож-то влѣзе Голосъ, а подаръ него — Куриръ.*)
